

ת"פ 61227/07/19 - מדינת ישראל, משטרת ישראל, תביעות שלוחת רמלה נגד שרונה בן שבת

בית משפט השלום ברמלה
ת"פ 61227-07-19 מדינת ישראל נ' בן שבת

בפני
בעניין: כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי
מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות
שלוחת רמלה באמצעות ב"כ עוה"ד טל
נעים

המאשימה

נגד

שרונה בן שבת באמצעות ב"כ עוה"ד גיורא
זילברשטיין

הנאשמת

גזר-דין

א. כתב-האישום:

הנאשמת הורשעה בעקבות הודאתה בכתב-אישום מתוקן ובו **שני אישומים**, כדלקמן:

באישום הראשון, עבירה של גניבה בידי עובד לפי סעיף 391 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

בעת שהנאשמת עבדה כמטפלת סיעודית של המתלוננת בתאריך 25.6.18 היא **גנבה מתוך תיקה של המתלוננת שהיה בארון הבית קופסה ובה תכשיטי זהב עתיקים**, לרבות שרשרת, טבעות, עגילים וצמידים. בהמשך, עוד באותו יום, מכרה הנאשמת את התכשיטים שגנבה לאדם אחר תמורת 3,200 ש"ח.

באישום השני, עבירה של גניבה לפי סעיף 384 לחוק הנ"ל.

בתאריך 26.8.18 גנבה הנאשמת מבנה של המתלוננת 350 ₪ שאותם הוציאה מתוך ארנקו, כמתואר בעובדות.

ב. מתחם ענישה:

נוכח עקרון ההלימה ופסיקה הנוהגת בתחום אני קובע, כי מתחם הענישה ביחס למתואר באישום הראשון נע בין מאסר צופה פנה עתיד, של"צ עד שנת מאסר בפועל ואילו ביחס למתואר באישום השני המתחם נע בין מע"ת, של"צ עד מספר חודשי מאסר בפועל הניתנים לריצוי בדרך של עבודות שירות.

אפנה אל פסיקה הדין הבאים בשינויים במחויבים:

רע"פ 3153/10 **שבתשולי נגד מדינת ישראל** (29.04.10), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם אשר הורשע בעבירה של גניבה בידי עובד. הנאשם עבד במפעל לתכשיטים כמלטש וגנב ב-3 הזדמנויות שונות ממעבדו תכשיטי זהב בסכום כולל של 2,000 דולר לערך. בית-משפט השלום השית על הנאשם מאסר על תנאי. ערעור המדינה על קולת העונש התקבל ונגזרו על הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון דחה את בקשת הערעור.

רע"פ 2709/10 **עבד אל רחמן אבו עייש נגד מדינת ישראל** (13.04.10), הנאשם הורשע בעבירה של גניבה בידי עובד. הנאשם עבד כרוקח ונטל תרופות מבית המרקחת בו עבד בשווי של 4,666 ש"ח. בית-משפט השלום השית על הנאשם 5 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות. הוגש ערעור לבית-המשפט המחוזי, הערעור נדחה. הוגשה בר"ע, אשר נדחתה. נקבע כי העונש משקף את האיזון הראוי בין השיקולים לחומרא והשיקולים לקולא.

רע"פ 5471/15 **לסטר נגד מדינת ישראל** (19.08.15), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם אשר הורשע בגניבה בידי עובד בצוותא וקשירת קשר לפשע. הנאשם עבד כמנהל לוגיסטי וקשר קשר עם נהג הובלות לגנוב מוצרים מהחברה. השניים גנבו סחורה בשווי כולל של 80,600 ₪. נידון ל-8 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים.

רע"פ 2245/08 **יופקר איילון נגד מדינת ישראל**, גניבה ממעביד, זיוף וקבלת דבר במרמה, שיקים בסכום כולל של 15,813 ₪, הנאשם הודה. בית-המשפט גזר דינו ל-6 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס ופיצוי. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור. הוגשה בר"ע, אשר נדחתה.

ע"פ (מחוזי י-ם) 4384-09-12 **שולם נגד מדינת ישראל** (02.01.13), נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע בעבירת גניבה בידי עובד. הנאשם קיבל עבור החברה בה עבד סכומי כסף ב-3 הזדמנויות, בגין הזמנת סחורה בסכום כולל של כ-2,500 ₪ ולקח אותם אל כיסו. נדון למאסר על תנאי ופיצוי בסך 4,500 ₪.

ג. שיקולי ענישה:

(1). חומרת העבירות:

הנאשמת ביצעה עבירות חמורות, שבמסגרתן, כמתואר באישום הראשון, מעלה באמונה של המתלוננת, בעת שהייתה המטפלת הסייעודית שלה.

לאחר שגנבה ממנה את התכשיטים, בו ביום, מכרה אותם הנאשמת תמורת 3,200 ₪ ויש להניח ששווים היה גבוה יותר.

בנוסף, אני מקבל את הטענה שיש לתכשיטים גם ערך רגשי כפי שטענה המאשימה מעבר לערכם הכלכלי.

אפנה אל עדות המתלוננת בבית-המשפט אשר בצדק הגדירה את מעשיה של הנאשמת: "לא התביישה לגנוב בלי רחמנות..." (עמוד 7 שורה 24)(איני מפנה לתצהיר במ/1 שהסתבר כי נוסח בידי עורך-דין).

בעבירות של גניבה בידי עובד ממעביד קיימת חשיבות לשיקולי הרתעה, כדי למנוע מעשים דומים המפרים את האמון העדין שרוכש המעביד לעובדו.

(2). התסקירים:

בעניינה של הנאשמת הוגשו מספר תסקירים והם מציגים תמונה חיובית ביותר:

תוארו בתסקירים נסיבות חייה המיוחדות.

הוצג מצבה הרפואי.

היא חוותה אלימות מצדו של בן זוגה לשעבר.

היא מגדלת חמישה ילדים, שאחד מהם בעל צרכים מיוחדים.

נמסר כי העבירות בוצעו עקב מצב כלכלי ירוד ביותר.

הביעה צער וחרטה על המעשים.

הנאשמת קיימה קשר תקין עם שירות המבחן והשתלבה בטיפול קבוצתי המיועד לנשים עוברות חוק, במסגרת שירות המבחן.

נמסרה המלצה לבטל את הרשעתה, להעמידה במבחן ולהטיל עליה של"צ, אך לא נמסרה הנמקה בעלת משקל מדוע יש לבטל את הרשעתה.

(3). שיקולים מקלים נוספים:

הנאשמת נעדרת כל עבר פלילי וזו הסתבכותה הראשונה בפלילים.

נמסר, כי ברשות הנאשמת נתפס סכום כסף ולבקשתה הסכום הועבר לזכות המתלוננים ויש בכך הבעת חרטה שבמעש (במ/2).

במילותיה האחרונות הביעה הנאשמת צער וחרטה על מעשיה.

(4). שאלת ביטול ההרשעה:

לטענתה הנאשמת, אם הרשעתה תיוותר על כנה תפגע תעסוקתה במסגרת טיפול בקשישים, אך הייתה זו טענה בעלמא שאינה מלמדת על קיומו של נזק מיוחד, קונקרטי, שהוכח בראיות.

מעבר לכך, חומרת העבירות בנסיבות תיק זה אינה מטה את הכף כדי הליכה אל הצעד החריג והמיוחד של ביטול ההרשעה.

ד. מסקנה:

מכלול השיקולים דלעיל מוביל למסקנה, כי יש למקם את עונשה של הנאשמת ברף התחתון של מתחם הענישה, אך אין כל הצדקה שנקבעה בדין לבטל את הרשעתה, הן נוכח חומרת המעשים והן נוכח העדרו של נזק קונקרטי כנדרש בדין.

ה. תוצאה:

לאור כל האמור לעיל, אני מורה כי ההרשעה תיוותר על כנה וגוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. 220 שעות לתועלת הציבור בהתאם לתכנית שגובשה בידי שירות המבחן.

ב. צו מבחן למשך 12 חודשים.

הנאשמת מוזהרת כי אם לא תבצע את השל"צ ולא תעמוד בצו המבחן ניתן יהא להשיב אותה לבית-המשפט כדי לגזור את עונשה כבתחילה.

ג. 3 חודשי מאסר שאותם לא תרצה אלא אם כן תעבור בתוך 3 שנים מהיום עבירה בה הורשעה או כל עבירה שיש בה יסוד של נטילת רכושו של הזולת שלא כדין.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי מרכז/לוד בתוך 45 ימים.

צו כללי למוצגים.

התיק סגור.

ניתן היום, כ"ז אייר תשפ"א, 09 מאי 2021, במעמד הצדדים.